

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

ΔΙΑ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ.

Διά μηνος 85 6.
ΔΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ.
Διά μηνος 85 7.

Συντάσσεται υπό Δ. Παναγιά και εκδίδεται εφ' ἑαυτῆς.
Τιμὴ καταχωρήσεως ἀγγελιῶν λαπτ. 15 ὁ στίχος.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΒΙΑΣΕΩΝ.

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγνώσκοντες εἰσι σπουδαῖοι.
(ΑΡΙΣΤΗΠΟΣ).

Ἀθήναι, τὴν 22 Σεπτεμβρίου 1853.

Αἱ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ.

Παρά τοῖς Κ. Κ. Αἰδασκάλεις καὶ τοῖς ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ. Ἐν δὲ τῇ ἀλλεδαπῇ παρὰ τοῖς Κ. Κ. Ἑλληνικ. Προξένοις καὶ τοῖς ἰδιαιτέροις ἐπιτρόποις τοῦ ἐκδότου.
Πᾶσα δασυλκψία ἐνεργεῖται διὰ τοῦ Κ. Ἰωάννου Ἀγγελοπούλου Τυπογράφου Ἐκδίδεται ἀπὸ τῆς ἐβδομάδος κατὰ Σάββατον.

Περὶ Σειρήνων.

Αἱ Σειρήνες ἦσαν μυθικὰ ὄντα δυνάμενα γοητεῖν καὶ καταβέβαιναι διὰ τῆς φῶδης αὐτῶν τοὺς ἀκούοντας. Ὅτε ὁ Ὀδυσσεὺς περιπλανώμενος κατὰ τὴν Μεσόγειον θάλασσαν ἐπλησίασε πρὸς τὴν νῆσον ἐνθα αὐταὶ κατοικοῦν, ἐφραξε τὰ ὄντα τῶν σὺν αὐτῷ διὰ κηροῦ κατὰ συμβουλήν τῆς Κίρκης, αὐτὸς δὲ ἐδίθη εἰς τὸ ἴσιον τοῦ πλοίου μέχρις οὗ ἀπεμακρύνθη αὐτῆς τοσοῦτον, ὥστε δὲν ἠκούοντο πλέον τὰ ᾄσματα αὐτῶν (Ὀμηρ. Ὀδυσ. Μ. 39. κλ. 166 κλ.). Ἡ νῆσος τῶν Σειρήνων ἔκειτο, καθ' Ὀμηρον, μεταξύ που τῆς Αἰαίης νήσου καὶ τῆς Σκύλλης, πλησίον τῆς νοτιοδυτικῆς ἀκτῆς τῆς Ἰταλλίας. Καὶ ὁ μὲν Ὀμηρος σιωπῇ περὶ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν, νεώτεροι δὲ συγγραφεῖς μνημονεύουσιν οὐ μόνον τῶν ὀνομάτων, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν. Τινὲς μὲν λέγουσιν ὅτι ἦσαν δύο, Ἀγλαοφῆμη καὶ Θελεξίεπεια (Εὐσταθ. εἰς Ὀμηρ. σελ. 1709). ἄλλοι δὲ ὅτι ἦσαν τρεῖς, Πεισιπύνη, Ἀγλαοφῆμη καὶ Θελεξίεπεια (Γζετζ. εἰς Λυκοφρ. 712) ἢ Περθερόπη, Λιγεία καὶ Λευκοσίχη (Εὐσταθ. ἀνωτ. Στραβ. ε. 246 252 Serv. εἰς Οὐγγιλ. Γεωρ. vi. 592). Ἐλέγοντο θυγατέρες τοῦ Φόκου (Πλουτ. Συμπ. Θ. 14.), τοῦ Ἀχελώου καὶ τῆς Σπερόπης (Ἄπολλ. Α. 7. 10.), τῆς Τερψιχόρης (Ἄπολλ. Ῥόδ. Δ. 893) τῆς Μελομένης (Ἄπολλ. Α. 3. 4.), τῆς Καλλιόπης (Serv. εἰς Αἰν. v. 364), ἢ τῆς γῆς (Εὐριπ. Ἑλκν. 168). Καὶ ἡ κατακία ἐστὶ αὐτῶν ἄλλως παρὰ τῶν διαφορῶν παραδόσεων λέγεται· τινὲς μὲν θέτουσιν αὐτὰς ἐπὶ τῆς νήσου Ἀνθεμούσης, ἄλλοι δὲ ἐπὶ τῶν πλησίων τῆς Ποσειδωνίας Σειρηνουσῶν νήσων ἢ ἐπὶ τῶν Καπρεῶν καὶ ἄλλοι ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Πελώρου (Στραβ. Α. 22 Εὐσταθ. εἰς Ὀμηρ. σελ. 1709. Serv. ἀνωτ.). Ἡ περὶ τῶν Σειρήνων μυθολογία ἔχει σχέσιν πρὸς τὰ περὶ τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ τῆς ἀρπαγῆς τῆς Περσεφόνης λεγόμενα. Ὅτε οἱ Ἀργοναῦται διέβαινον ἀπέναντι τῶν Σειρήνων ἤρξαντο αὐταὶ ἀδειν, πλὴν ὁ Ὀρφεὺς ἡδύτερον τούτων ἄσας ἐματαιώσας τὴν ἀπόπειραν αὐτῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἦν αὐταῖς προωρισμένον ὅπως ζήσῃσι μέχρις οὗ διαβῆ τις ἐνώπιον αὐτῶν ἀνεπηρέαστος ἐκ τῆς φῶδης αὐτῶν, ῥίψασαι ἑαυτὰς κατὰ τῆς θαλάσσης μετεμορφώθησαν εἰς κέτρας. Τὴν αὐτοχειρίαν ταύτην τῶν Σειρήνων τινὲς μὲν ἀναφέρουσιν εἰς τοὺς Ἀργοναύτας, ἄλλοι δὲ εἰς τὸν Ὀδυσσεῖα (Στραβ. Ε. σελ. 252. Ὀρφ. Ἀργ. 1284. Ἄπολλ. Α. 9. 25. Ἰγν. μυθολ. 141). Νεώτεροι ποιηταὶ παριστῶσιν αὐτὰς πτερωτὰς, λαβοῦσας τὰς πτέρυγας κατ' ἰδίαν αἴτησιν ἵνα ἐξέλθῃσι πρὸς ἀνέρες τῆς Περσεφόνης (Ὀσίδ. Μετ. v. 552), ἢ πρὸς τιμωρίαν παρὰ τῆς Δήμητρος ὡς μὴ βοηθήσασαι τὴν Περσεφόνην (Ἰγν. ἀνωτ.) ἢ παρὰ τῆς Ἀρριδίτης, διότι ἐπιθύμησαν ἵνα δικιμένῃσι παρθένοι (Εὐσταθ. ἀνωτ. Αἰλ. Ζ. ἰς. 12. 23. Ἄπολλ. Ῥόδ. Δ. 896). Συναγωνισθεῖσαι δὲ ποτε ταῖς Μούσαις ἀδεία τῆς Ἥρας καὶ ἠττηθεῖσαι ἀπέβηλον τὰς πτέρυγας (Παυσ. Θ. 34 §. 2. Εὐσταθ. εἰς Ὀμηρ. σελ. 85). Ἐδείκνυτο παρὰ τῷ Συδρέντι νὰς Σειρήνων, καὶ τόπος τῆς Παρθενόπης πλησίον τῆς Νεαπόλεως (Στραβ. Α. σελ. 23. Ε. σελ. 246).

Σελήνη.

Ἡ Σελήνη καὶ Μῆνη ὀνομαζομένη ἐνομιζέτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἡ τοῦ νυκτερινοῦ ὁμωνύμου φωστῆρος θεᾶ καὶ ὀδηγός· ἦν δὲ θυγάτηρ τοῦ Ἰπερίωνος καὶ τῆς Θείας, ὅθεν ἀδελφὴ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ἥρας (Ἡσιόδ. Θεογ. 371. ἐπὶ Ἄπολλ. Α. 2. 2. Σχολ. Πινδ. ἰσθμ. Β. 1. καὶ Σχολ. Ἄπολλ. Ῥόδ. Δ. 55). Ἄλλοι δὲ λέγουσιν αὐτὴν θυγατέρα τοῦ Ἰπερίωνος καὶ τῆς Εὐρυπείσης (Ὀμηρ. Ἰγν. 31. 5.) ἢ τῆς Πηλλάδος (Ὀμηρ. Ἰγν. εἰς Ἑρμ. 99. ἐπ.) ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς

Ἀρτέμιδος (Σχολ. εἰς Εὐρυπ. Φοιν. 175.) ἢ τέλοιο τοῦ Ἡλίου (Εὐριπ. ἀνωτ. παραβλ. Ἰγν. πρ. σελ. 10 ἔκδοσ. Muncker). Ὄνομάζετο ἐτι καὶ Φοίβη, ὡς ἀδελφὴ Φοίβου θεοῦ τοῦ Ἡλίου. Ἐκ τοῦ ἔνδυμιόνος, ὃν ἠγάπα, ἔτεκε θυγατέρας πενήκοντα (Ἀπολλ. Α. 7. 5. Παυσ. Β. 1. 2.) ἐκ τοῦ Διὸς δὲ τὴν Πανδίην τὴν Ἑρσην καὶ τὴν Νέμεαν (Ὀμηρ. Ἰγν. 32. 14. Πλουτ. συμπ. Γ. Σχολ. εἰς Πινδ. Νερμ. ὑπόθ. σελ. 425 ἔκδ. Βουκίου). ἔσχε δὲ καὶ μετὰ τοῦ Πανός ἐν μορφῇ κριοῦ λευκοῦ σχέσεις (Virg. Georg. iii. 391) ἢ Σελήνη περιγράφεται ὡς ὠραιοτάτη θεὰ μακρὰς ἔχουσα πτέρυγας καὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν διάδημα χρυσοῦν (Ὀμηρ. Ἰγν. 32 I. 7.) Ὁ Αἰσχύλος (ἔπτ. ἐπὶ Θηβ. 390) ὀνομάζει αὐτὴν νυκτὸς ὀρθαλιόν· διέτρεχε τὸν οὐρανόν, ὡς ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς Ἥλιος, ἐν ἄσματι συρομένη ὑπὸ δύο λευκῶν ἵππων, ἢ ἡμιόνων ἢ βοῶν (ἀγελαδων) (Ὀσίδ. Fast. iv 374. iii. 110. Non. Διονυσ. Ζ. 244). Παρίστατο ἐπὶ τῇ βᾶσει τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ θρόνου τοῦ Διὸς οὐραμένη ἐπὶ ἵππων ἢ ἡμιόνου (Παυσ. Ε. 11. 3), καὶ ἐν Ἡλιδὶ ἐδείκνυτο ἀγάλμα αὐτῆς δύο φέρον κέρατα (Παυσ. ζ. 24 5.). Κατὰ τοὺς νεώτερους χρόνους ἡ Σελήνη ἐταυτίζετο τῇ Ἀρτέμιδι καὶ συνεζέτο ἡ τῶν δύο λατρεῖα (Καλλιμ. Ἰγν. εἰς Ἄρτ. 114. 141. Σοφ. Οἰδ. Τ. 207. Πλουτ. Συμπ. ἀνωτ. Κατουλ. 34. 16. Serv. εἰς Αἰν. iv. 511. vi. 118.). Ἐν τοῖς τεχνουργήμασιν ὅμως γίναται συνήθως διάκρισις τῶν δύο τούτων θεοτήτων (Hirt. Mythol. Bilderb. σελ. 38.).

Περὶ τῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐν χρήτῃ ἀγγείων καὶ τῆς ἀναλύσεως τινῶν ἐν αὐτοῖς ἐμπεριεχομένων ὕλων.

Οἱ ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο ἀγγεῖα ἐκ ξύλου κατασκευασμένα καὶ τοιαῦτα ἦσαν κιβωτοὶ καὶ κιβώτια, τράπεζαι καὶ ξύλινοι σκάμνοι, ἀντικείμενα, τὰ ὅποια ἐνεκα τῆς φθορᾶς τῆς ὕλης, ἐξ ἧς ἦσαν κατασκευασμένα μόνον ἐμμέσως γνωρίζονται. Τὸν ἀπεικονισμὸν ἱματοφυλακείων παρατηροῦμεν ἐνίοτε ἐπὶ ἀρχαίων ἀγγείων, καθὼς καὶ τῶν μικρῶν κιβωτιῶν γεμάτων μὲ μικρὰς φιάλας πρὸς διατήρησιν εὐόσμων ἐλαίων χρησίμων εἰς τὰς θυσίας.

Μετὰ περισσώτερας ἀκριβοῦς γνωρίζομεν τὰ ἀγγεῖα, τὰ χρήσιμα πρὸς φύλαξιν τῶν διαφορῶν βευστῶν· οἱ χωρικοὶ μετεχειρίζοντο τοιαῦτα ἐκ ξύλου κατασκευασμένα. Συνήθως δὲ κατασκευάζοντο ἐξ ἀργίλλου δηλ. πηλοῦ ἢ καὶ μετάλλου καὶ ἰδίως ἐκ Κορινθιακοῦ μίγματος καὶ πολλὰκις ἀργύρου, ὡσαύτως καὶ ἐκ μαρμάρου ἢ ἀλαβάστρου κατασκευάζοντο ἀγγεῖα, χρήσιμα πρὸς φύλαξιν ἀλειμμάτων καὶ θηλάτων. Τὸ σχῆμα τούτων τῶν ἀγγείων ἐξηρτάτο ἐκ τῆς χρήσεως αὐτῶν· μεγάλα καὶ εὐρύστομα ἀγγεῖα ἐξ ἀργίλλου ἐτίθον εἰς συμπόσια ἐν τῷ μέσῳ τῶν δωματίων, ἐξ ὧν ἀρύνοντες διένειμον δι' ἄλλων μικρῶν ἀγγείων ἐχόντων μεγάλας λαβίδας τὰ πόματα εἰς τοὺς προσηκημένους· τὰ τοιαῦτα ἐκαλοῦντο κρατήρες. Ἐκτὸς τούτων μετεχειρίζοντο ἀγγεῖα μὲ ὀξὺ τι ῥύγχος καὶ στενόλαιμα, πρὸς ἔγχυσιν· ἄλλα μικρόλαιμα καὶ ἀνευ λαβίδος ἐχρησίμευον διὰ νὰ χέωσιν ἐλαίον εἰς τοὺς μικροὺς λύχνους. Ἐκτὸς αὐτῶν μετεχειρίζοντο μεγάλα καὶ ἀνοικτὰ ἀγγεῖα εἰς χειρωνακίαν, ὡς καὶ ἰδιαιτέρας κατασκευῆς ἄλλα, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις βαντήρια καλούμενα, χρησιμεύοντα δὲ εἰς τὸ νὰ βαντίζωσιν εὐοσμὰ τινα βευστὰ εἰς τοὺς πρὸς γάμον ἢ εἰς θυσίας προσηκημένους.

Τὰ ποικιλωτέρα σχήματα εἶχον τὰ πρὸς πόσιν προσηκημένα ἀγγεῖα. Μεταξὺ αὐτῶν διακρίνετο κατ' ἐξοχὴν ὁ Κενταυρικὸς καὶ ὁ Ἡράκλειος κύλιξ μὲ μικρὰς χειρολαβίδας, καθὼς καὶ ὁ Θηρικλῆιος

κλίση της η προς τα κάτω μὲν εὐρύς, πρὸς τὰ ἄνω δὲ στενός, ὅθεν ἀπαντα τὸ ὕψος σχῆμα ἔχοντα ἀγγεῖα ἐκαλοῦντο Θερμίδαια.

Ἄλλη τις τῶν ἀγγείων ἦσαν τὰ πρὸς μετακλίσειν τινὸς βραστοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ τὰ τοιαῦτα ἦσαν ἀσκεπτοῦ χωρητικότητας καὶ πρὸς τὰ ἄνω στενὰ, εἶχον θάλαμον καὶ δύο δυνατὰς λαβίδας ὅμοια ἀγγεῖα, προσδιορισμένα ὅμως πρὸς διατήρησιν διαφόρων ἀντικειμένων διακρίνονται τῶν πρώτων μόνον κατὰ τὸν λαμβόν, στενώτερα ὄντα καὶ δυνάμενα νὰ ἐπιποματισθῶσιν.

Τοιαύτην πληθὺν διαφόρων ἀγγείων πολλὰκις κομψῶς κατασκευασμένων εὐρίσκωμεν εἰς τὰς ἀρχαίας λάρναικας, ἐκ τῶν ὁποίων σπανίως λείπει τὸ ὑπόριον πρὸς ἀποσταμίσειν τῆς τέφρας τῶν νεκρῶν χρησίου. Σημειώσεως ἕξις εἶναι καὶ τὰ πρὸς φωτισμὸν χημικῶν ἀγγεῖα, τὰ ὁποῖα ἀποσχόλησαν ἐξειδικιαμένους ἰκανότητας τεχνίτας, καὶ τοιαῦτα εἶναι οἱ συνήθεις λύχνου κατασκευασμένοι ἐκ μεταλλοῦ καὶ ἐξ ἀργίλλου ὀπτη; (Teracotta).

Τὰ ἐξ ἀλαβάστρου ἢ καὶ ἐκ μαρμάρου κατασκευαζόμενα ἀγγεῖα ἐχρησίσθησαν πρὸς διατήρησιν θαλάσμων καὶ ἀλειμμάτων, καὶ τοῦτου ἕνεκα ἐκαλοῦντο τὰ τοιαῦτα μωροθήκαι. Εἰς μερικά τῶν τοιούτων ἀγγείων εὐρέθησαν ὕλαι, αἵτινες χημικῶς ἀναλυθεῖσαι μὲς εἰδείξαν τὰ διάφορα συστατικὰ των, οὗτω λόγου χάριν εἰς μωροθήκην τινὰ εὐρέθη ἐλαϊώδης μίγμα ἠλλοιωμένων ἐκ τοῦ χρόνου καὶ ἐμπιερούων ἔνθεον στίμιμι (Stibium), τοῦτο τὸ μέλαν μίγμα ἐχρησίσθη ἀναμιεθῶς πρὸς ἀλειψιν τῶν τριῶν καθὼς καὶ τῶν θλαπάρων, καὶ ὁ τοιοῦτος χρωματισμὸς ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν Διοσκορίδην στίμιμαγμα.

Εἰς ἕτερον τι ὅμοιον ἀγγεῖον εὐρέθη πεπηγμένον τι ἐλαῖον, τὸ ὁποῖον ἀναμφιβόλως ἦτο τὸ πάλαι ἀρωματικὸν καὶ χρῆσιμον πρὸς ἀλειψιν τοῦ σώματος. Ὅτι αἱ γυναῖκες μετεχειρίζοντο τοιοῦτα ἐλασάμα καὶ εὐσομα ἐλαῖα μετὰ τὸν λουτρόν, τοῦτο νομίζω ἐξάγεται ἐκ τῆς ὀνομασίας τῶν δωματίων τῶν προσοητμένων εἰς τὰ δημόσια λουτρά, τὰ ὁποῖα ἕνεκα τῆς χρήσεως αὐτῶν ὀνομάζοντο ἐλαιοθεσία ἀλειπτήρια. κ. τ. λ.

Ἐντὸς ἀγγείου] χρῆσιμου πρὸς βάντιαν εὐρέθη ῥητινώδης τις ὕλη, ἧτις ἀναμφιβόλως προσεκολληθῆ ἐξαμιεθῆτος τοῦ διαλυτικοῦ μέσου.

Εἰς θυμιατήριον τι εὐρέθη συντηχηυία μάζα, ἧτις ἀναμφιβόλως διετελέθη διὰ τῆς ἀνάψευς διαφόρων ῥητινῶν. Πρὸς τοῦτον τὸν

σκοπὸν μετεχειρίζοντο οἱ ἀρχαῖοι τήνμασίχην, τὸν λίθιον, καὶ εἰς ῥητινὴν τινὰ καλούμενην ὀβελίον, γνωστὴν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὑπὸ ὄνομα ὀβελιον ἢ μάροδενον καὶ κάγκυρον, τὸ ὕπειον, κατὰ τὸν Διοσκορίδην, ἐκ τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας μετακομιζόμενον ἐχρησίμευεν διὰ θυμιαμα. Εἰς ἕτερον τοιοῦτο μίγμα ἀνεκαλύθησαν καὶ διὰ τοῦ μικροσκοπίου τινὰ τεμάχια κίτρων, τὰ ὁποῖα ἦσαν τεμάχια ἠλεκτροῦ καθὼς οἱ ἀρχαῖοι ἐγνώριζον τοῦτο καὶ ἐξ αὐτοῦ κατασκευάζον διάφορα τῆς πολυτελεῖας ἀντικείμενα πηθάνον εἶναι ἐκ τῶ ἀποκόμματα τοῦ ἠλεκτροῦ ἐχρησίμευον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς θυμιαμα.

Ε. Λάνδερερ

Περὶ Κίνας.

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Α. Σ. Β.)

Ἡ Κίνα, τὸ μεγαλειότερον κράτος τῆς Ἀσίας, καὶ μετὰ τὸ τῆς Ῥωσσίας τὸ εὐρύτερον τῆς γῆς, κατέχει ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ἄκρας τοῦ ἀρχαίου κόσμου, συμπεριλαμβανομένων καὶ ἀπασῶν τῶν ἀμέσων καὶ ἐμμέσων αὐτῆς κτ ἵσεων, ἐπιφάνειαν 147.500 μωριομέτρων τετραγωνικῶν, ὀρίζεται πρὸς βορρᾶν μὲν ὑπὸ τῆς Σιβηρίας, διὰ μακρὰς γραμμῆς διερχόμενης διὰ τῶν ζυγῶν τῆς Δαουρίας, τοῦ Σαγιάν καὶ καὶ τῆς Ἀλτάης, ἀπὸ τῆς ἐκβολῆς τοῦ Ἀμοῦρ μέχρι τῆς λίμνης Παλκασκας, πρὸς δυσμὰς διὰ τῶν συστημάτων τοῦ Ἄλα τῶν, τῆς Μουζτᾶχης, καὶ τοῦ Βελούρ-τάχης, ὑπὸ τῶν ἐρήμων (στεππῶν) καὶ τῶν ὄρειων τῆς Τουράνης, ἀ κατοικοῦσιν οἱ Κίργου καὶ οἱ Βουροῦτοι, καὶ ὑπὸ τῶν τοῦ Χοκάνδου καὶ Βεδαζχάνου μετὰ δὲ ταῦτα ὑπὸ τῶν μῆλλον ἢ ἦτον ἀμέσων κατακρήσεων τῆς Ἀγγλίας, δηλ. τῆς Νεπώλης, τῆς Βουτάνης καὶ τῆς Ἀσσημίας. Πρὸς τὸ μεσημβρινονοτικὸν τὰ ὄροπέδια τοῦ Σου-χάν καὶ Ἰουλίγγ, χωρίζουσιν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ Βερμανικοῦ κράτους καὶ τοῦ τῆς Ἀνάμης, κειμένων εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἰνδίας, καὶ ἀὶ ὑψηλότεραι γαίαι τοῦ Αἰού.

Κοινωνικὴ καὶ πολιτικὴ κατάστασις.

Ἡ κορὴ Κίνα διαίρεται εἰς δέκα καὶ ἐννέα ἐπαρχίας, ὑποδιαιορμένως εἰς μικροτέρας ἄλλας, μᾶλλον ἢ ἦτον ἐκτεταμένας. Αἱ Κινεζικαὶ πόλεις, αἱ μὲν τῆς πρώτης τάξεως καλοῦνται Φου, αἱ δὲ τῆς δευτέρας Τζά-ου· αἱ δὲ τῆς τρίτης Χιού· τετάρτη δὲ τις κλάσις ἀμέσως ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἐν Κεϊνῶ ὑπουργεῖου διατελοῦσα, ὀνομάζεται Τόγγ. Πᾶσαι δὲ αὗται ἔχουσιν ὡς ὑπὸ τὸ πλείστον μακρὰς καὶ εὐθείας ὁδοῦς, πλατυτάτας καὶ πλήρεις ἐργαστηρίων, προσεῖτι καὶ πλαγίας ὁδοῦς κανονικὰς καὶ τοὶ στενάς, καὶ εἰς περιβεβλημέναις ὑψηλοῖς τείχεσιν. Αἱ οἰκίαι τῶν Κινέζων διαίρουνται εἰς τρία μέρη, ὧν τὸ μὲν πρῶτον κατοικοῦσιν οἱ ὑπερβαίει, τὸ μέσον ὁ κύριος τῆς οἰκίας, καὶ τὸ τρίτον αἱ γυναῖκες. Αἱ τῶν πλουσιῶν οἰκίαι εἶναι εὐρύχωροι, πολυτίμοις κοσμημασι κεκοσμημένα, γενικῶς δὲ μονόφοροι, καὶ ἔχουσιν αἱ πλείστα συνεχεῖς μεγαλακρεπεῖς κήπους. Αἱ ὄροφαι αὐτῶν σπηρίζονται ἐπὶ κίονων, καὶ δὲν ἔχουσιν πρὸς τὰς ὁδοῦς παράθυρα, εἶναι περικυκλωμένοι ὑπὸ στοῶν, καὶ κλειόμενοι ἀλληλοδιαδόχως ὑπὸ πείστων θυρῶν, συνίστανται ἐκ μικρῶν δωματίων, κεκοσμημένων ἔνδον χρυσοῦ, μετάξῃ, ξύλου πολυτίμου, καὶ γνώμας σοφῶν, γεγραμμένας ἐπὶ κεχρωματισμένου χαρτοῦ, καὶ ἐκ μεγάλου ἐστιατηρίου, ἢ αἰθούσης, πρὸς ἣν ἔχουσιν κοινωνίαν ἐξωτερικῶς τὰ διάφορα δωμάτια. Αἱ ὄροφαι εἰσι κεκαλυμμένα κεράμοις, κίτρινοι μὲν αἱ τῶν αυτοκρατορικῶν οἰκοδομημάτων, ἐρυθροὶ δὲ αἱ τῶν οἰκημάτων τῶν Πριγγίπων, καὶ καὶ λευκοφάσις αἱ τῶν λοιπῶν οἰκίῶν. Τὸ φῶς εἰσέρχεται εἰς τὰ δωμάτια διὰ θυρίδων ἐκ χαρτοῦ ἢ ἐκ δικρανοῦς λίθου· τὴν θερμότητα δὲ παρασκευάζουσιν δι' ἀνθρακίων καὶ πυρᾶν.

Ἐν τῶν συνηθεστέρων ἐπίπλων εἶναι εἶδος τι λιθίνου ἀνακλιντροῦ (divan), μετὰ θαμβάκινων προσκεφαλαίων, θερμαινόμενον διὰ πυρὸς ἐκ γαιανθράκων, καὶ περιβάλλομενον τοῦτο τὴν νύκτα μεταξίνους παραπετάσμασι, μετεχειρίζονται ὡς κλίνην. Αἱ οἰκίαι τῶν τῆς μέσης τάξεως πολιτῶν δὲν εἶναι ἀναμφιβόλως τοσοῦτον πολυτελεῖς, ἀλλ' ἔχουσιν τὸν αὐτὸν τρόπον στολισμοῦ. Αἱ καλοῦσι τῶν κατωτέρων τάξεων, κατασκευασμένα ὅπως ἐκ γῆς διὰ πλεγμάτων σπηρίζομένων ἐπὶ τῶν τοιχῶν, καὶ κεκαλυμμένα ἀχνροῖς, εἰσὶν ἀλλείστονται. Οἱ πτωχοὶ, ἀποτελοῦντες τὸ δέκατον τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ, κατασκευάζουσιν ἑαυτοῖς τὸκαλούμενον Σαμπάν, εἶδος ἀκρίων σταθ-

μεῶντων ἐν τοῖς ποταμίσι· μωριδάς δὲ δυστυχῶν περιφέρονται εἰς τὰς μεγάλας πόλεις, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης βοηθείας.

Ἐς πρὸς τὸν πληθυσμὸν τῶν κατοίκων αἱ διάφοραι πληροφορίαι διαφέρουσιν ἀπ' ἀλλήλων, μεταξὺ τῶν 150 καὶ 300 ἑκατομμυρίων περιστερόμενα. Ἡ διαφορὰ δ' αὕτη προέρχεται καθόσον οἱ μὲν λογίζονται ἀπὸ τῆς κλάσεως, οἱ δὲ μόνον τὰς ὑποτελεῖς, καθόσον ὡσαύτως ἀνάγονται εἰς διαφόρους ἐποχάς, καὶ εἰς διαφόρους πηγὰς. Κατὰ τὰς κινεζ. ὁμοῦ ἐνδείξεις ὁ πληθυσμὸς τῆς κορῆς Κίνας ἀναβαίνει εἰς 178 ἑκατομμύρια, ὁ δὲ σύμπαντος τοῦ Σινικοῦ κράτους εἰς ἐπέκεινα τῶν 300 ἑκατομμυρίων. Ὁ Νούμαν δὲ, διατρέψας ἐν Κίνῃ τὸ 1829 ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὸ 1793 κατὰ τὰς ἐπισήμους πληροφορίας, ὁ ὅλικος πληθυσμὸς τῆς Κίνας ἦν 307 ἑκατομμυρίων κατοίκων. Κατὰ τὸ ἐπίσημον δὲ ἡμερολόγιον (Τάι-τζίγγ-χοῖ-τιέ) ὁ πληθυσμὸς κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1813 ἀνέβαινον εἰς 374 ἑκατομμύρια. Οἱ κάτοικοι τῆς Κίνας συνίστανται ἐκ Κινέζων, τῶν καὶ πολυπληθεστέρων, ἐκ Μανδ-χούων, ἐκ Μογγόλων καὶ ἐκ Τιβετανῶν, ἐκ λαῶν ὀρεινῶν τῶν μεσημβρινονοτικῶν μερῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων λέγεται ὅτι ἐγεννήθη τὸ Σινικὸν ἔθνος, ὡς μέρος ζωῶν εἰσέτι ὡς ἡμίχρησι, ὅλον ἐν Χο-νάν, Σου-τζουέν, Κουῖ-τζέου καὶ Κουαγγ-τόγγ, καὶ ἐξ ἄλλων προσεῖτι λαῶν καταγομένων ἐκ τῶν Ἰαπωνῶν, τῶν Κοραίων, τῶν Τόγγ-κιένων, τῶν Ἰαβαναίων κ. τ. λ. (ἀκολουθεῖ.)

Διάταγμα περὶ ἀνεγέρσεως ἐντὸς τοῦ δήμου Ἀθηνῶν ὄργανοτροφείου τοῦ ἀειμνήστου Γ. Χ. Κώνστα.

Ο Θ Ω Ν κ. τ. λ.

Ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Ἰωαννινοῦ Ἰπουργοῦ λαθόντες ὑπ' ὄψιν τὴν ὑποβληθεῖσαν εἰς ἡμᾶς ἀναφορὰς τῶν ἐκτελεστῶν τῆς διαθήκης τοῦ ἀειμνήστου Γεωργίου Χ. Κώνστα, δι' ἧς ἐκτελοῦντες τὴν δοθεῖσαν αὐτοῖς ἐντολήν παρὰ τοῦ γενναίου ἀνδρὸς, ἐπροσδιώρισαν τὸ μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν λοιπῶν διατάξεων τῆς διαθήκης τοῦ περιεστῶτος ἐκ τῆς περιουσίας του, διὰ νὰ χρησιμεύῃ ὑπὲρ τῆς ἀνεγέρσεως ὄργανοτροφείου κατὰ τὴν πρωτελοῦσαν ἐντὸς τοῦ δήμου Ἀθηνῶν, εἰς δὲ ἀριερεῖαι τὸ ἀγαθοεργὸν τοῦτο καταστήματι, ὑπὸ τοῦς ἐπισυναρθῆντας εἰς τὴν ἀναφορᾶν των ἄρου.

Ἰδόντες τὰς ἀπὸ 30 Σεπτεμβρίου 1852 καὶ ἀπὸ 4 Μαῖου κ. ε. πράξεις τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου Ἀθηνῶν, δι' ἣς παρεδέχθη τὸς κοινοποιεθῆντας αὐτῶ ἔρου, ἐν οἷς καὶ ἡ ἐκ μέρους τοῦ δήμου δωρεὰν παραχώρησις τοῦ ἀπαιτουμένου πρὸς σύστασιν τοῦ καταστήματος καταλλήλου γηπέδου.

Ἀπεφασίσασμεν καὶ διατάττομεν.

- 1.) Ἐκρίνομεν τὴν ἀνεγέρσιν κατὰ τὸν πρωτελοῦσαν ἐντὸς τοῦ δήμου Ἀθηνῶν τοῦ ὄργανοτροφείου τοῦ ἀειμνήστου Γ. Χ. Κώνστα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ὄργανοτροφείου Γεωργίου καὶ Αἰκατερίνης Χ. Κώνστα», κατὰ τοὺς παρὰ τῶν ἐκτελεστῶν τῆς διαθήκης τοῦ ὑποβληθεύσας καὶ ἐν τῷ παρόντι προσοητμένου ἔρου, καὶ κατὰ τὸ συνηθεσθενον καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν ἐγκρίσιν ὑποβληθεῖσμενον σχεδῖον τῆς οἰκοδομῆς.
2.) Ἐπαράξομεν τὴν πλήρη Β. εὐαρεσκίαν Μας πρὸς τοὺς ἐκτελεστὰς τῆς διαθήκης τοῦ ἀειμνήστου Γεωργίου Χ. Κώνστα. Ἀφορῶντες δὲ εἰς τὸν κοινωρελῆ τῆς συστάσεως τοῦ ζιρημένου Καταστήματος σκοπον, ἀποδεχόμεθα ἀσμένως τὴν αἰτησίαν των, κηρυττόμενοι προσατάτι τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ὄργανοτροφείου.
3.) Ὁ ἡμέτερος ἐπὶ τῶν Ἰωαννινοῦ Ἰπουργὸς θέλει ἐπιτελεσεῖ καὶ δημοσιεσεῖ τὸ παρὸν διάταγμα.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 29 Αὐγούστου 1853.

Ο Θ Ω Ν

ΙΩ. ΑΜΒΡΟΣΙΑΔΗΣ.

Ὅροι καταστατικοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις ὄργανοτροφείου ἐπ' ὀνόματι τοῦ Γεωργίου καὶ Αἰκατερίνης Χατζῆ Κώνστα.

Ἐν Μόσχῃ τῇ εικοστῇ πέμπτῃ Μαρτίου τοῦ χιλιεστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ πεντηκοστοῦ τρίτου ἔτους, ἡμέρῃ τετάρτῃ, ἡμεῖς οἱ πληρεξούσιοι ἐπίτροποι τοῦ αὐδοῦμο Γεωργίου Κωνσταντίνου Χατζῆ Κώνστα, τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων, Ἀντωνίου Παύλου Κομζόπουλος, Μιχαὴλ Παύλου Σταμερόβ, καὶ Ἀναστασίου Γεωργίου Χατζῆ Κώνστα, ἐπὶ τῇ βάσει

τῆς διαθήκης τοῦ ἐντολέως ἡμῶν, συνταχθεῖσας τῇ 11 Αὐγούστου τοῦ 1845 ἔτους καὶ ἐπικυρωθεῖσας παρὰ τοῦ ἐν Μόσχῃ Πρωτοδικεῖου, μετὰ τὴν διεκπεραίωσιν ὅλων τῶν πράξεων μας, ἐβρόντες λείψανον ἐκ τῆς περιουσίας τοῦ Μακαρίτου συμποσθεῖν μετὰ τῶν διατρεξάντων τῶν εἰς ἀργυρὰ βρούβλια τεσσαράκοντα τρεῖς χιλιάδας περίπου, καὶ ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ 17 ἄρθρον τῆς μνησθεῖσας διαθήκης τὸ διαλαμβανόμενον αὐτολεξεῖ.

«Ὅτι περισεύουσιν ἀπὸ τῆν περιουσίαν μου οἱ κύριοι ἐπίτροποι μου ἔχοντες παρ' ἐμοῦ πλήρη ἐξουσίαν, καὶ ἀπόλυτον ἀδειαν νὰ μεταχειρισθῶν εἰς δὲ τι ἀγαθοεργίας ἐγκρίνοιν καὶ εἰς ὅποιον μέρος καὶ ἄν ἔναι, χωρὶς νὰ ἔχη τινὰς κανένα δικαίωμα νὰ τοὺς ἐξετάσῃ ἢ νὰ τοὺς ζήτησῃ λογαριασμῶν, καθὼς καὶ εἰς τὸ Α'. κεφάλαιον ἀνεφέρθη καὶ ἡδη ἐπαναλαμβάνω ὅτι θέλει μετροῦνται, ὡς παρ' ἐμοῦ τοῦ ἰδίου πεπραγμένα» καὶ τὸ ὑστερόγραφον αὐτῆς ἐν ᾧ προσθετεῖ ὁ διαθετής.

«Πρὸς ὑπεθέρηγησιν τοῦ 17 ἄρθρου τῆς διαθήκης μου, εἰς τὸ ὅποιον «διατάξω τοὺς κύριους ἐπίτροπούς μου πληρηξούσιους, νὰ διατάξωσι «ἄπασαν τὴν περισεύουσαν περιουσίαν μου εἰς δὲ τι ἀγαθοεργίας «ἐγκρίνοιν, καὶ εἰς ὅποιον δῆποτε μέρος, διὰ τῆς παροῦσης μου δὲ «μυστικῆς διατάξεως, χωρὶς νὰ τοὺς σηκώω τὴν πληρηξουσιότητα «διατάξω καὶ ἐπιθυμῶ, ἀφοῦ φέρουσιν εἰς φῶς ἄπασαν τὴν περιουσίαν «μου, ὅπως περισεύουσιν (ἀφοῦ ἐκπληρώσουν τὰς διατάξεις τῆς διαθή- «κης μου καὶ τὰ ἐν τῇ παρούσῃ, μετὰ αὐτὰ ἐπιθυμῶ, καὶ θέλω ν' ἀπο- «καταστήσουν ἐν καλῶν κατάστασιν, ὅπου καὶ ὅπως τὸ ἐγκρίνοιν εὐκο- «λον πρὸς ὄφελος τῶν πτωχῶν» αὐτὸ ὅμοιως τὸ κατάστημα ἐπιθυμῶ «καὶ θέλω νὰ γίνῃ μετὰ τὴν συνεινείσασιν καὶ συμβουλήν καὶ τοῦ υἱοῦ μου «Ἰωάννου Γεωργίου Χατζῆ Κώνστα, νὰ συναγροικηθῶν μαζί του, «νὰ σκεφθοῖν περὶ τοῦ πρακτέου καὶ διὰ τῆς κοινῆς γνώμης νὰ ἐμβῇ «εἰς ἐκπλήρωσιν ἐκεῖνο ὅπου ἤθελε ἐγκρίνοιν καὶ ἀποφασίσουσιν.» (ἀκολουθεῖ.)

Ἀριθ. Πρωτοκ. 2882 Διεκπ. 232.

Ἡ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΟΘΩΝΟΣ

Πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κτλ. Β. Ὑπουργεῖον.

Κοινοποιούμεν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον ὅτι κατὰ τὸ λῆγον ἦδη ἀκαθήμερὸν ἔτος εἴκοσι καὶ ἐξ ὑπέστησαν τῆς διδακτορικῆς ἐξετάσεως, καὶ ἔλαθον τὸ διδακτορικὸν δίπλωμα, οἱ ἐξῆς.

Ἀριθ.	Ὄνομα καὶ ἐπίπνωνον	Πατρις.	Σχολή.	Βαθμὸς
1	Ἀχιλ. Γεωργιανῆς	Κωνσταντι	Ἰατρικὴ.	Ἄριστα
2	Λάζαρος Γ. Ζωγράφος	Ἰδρα	»	Καλῶς
3	Ἰωάν. Δημητριάδης	Σίφρος	»	»
4	Ῥήγας Π. Κουρῆς	Δημητσάνα	»	»
5	Κωνσταν. Βαρατάσος	Χαλκίς	»	»
6	Γεώρ. Ποταπόπουλος	Μεσσηνία	»	»
7	Νικόλαος Γρυπάρης	Σίφρος	»	»
8	Στέφαν. Βερεσιδάδης	Κρήτη	»	»
9	Σπυρίδων Νικολαίδης	Μαγνησία	»	»
10	Παναγιώτης Κούζας	Ἄργος	»	»
11	Ἀχιλ. Κατακουζηνός	Τεργεστή	»	»
12	Γεώργ. Σταματάκης	Κρήτη	»	»
13	Ἀσημάχ. Ζατουνιτής	Μεγαλόπολις	»	»
14	Ἰ. Γεωργιαντόπουλος	Ἐρμούπολις	Νομικὴ.	Ἄριστα
15	Γ. Παπαλεξόπουλος	Ναύπλιον	»	»
16	Νικόλαος Μίχος	Ἠπείρος	»	»
17	Κ. Κωνσταντόπουλος	Τρίπολις	»	»
18	Γεώργιος Ζέρμας	Πάτρα	»	»
19	Γεώργιος Μίλισης	Ἐρμούπολις	»	»
20	Κάρολος Γαλλιάν	Ταυρινόν	»	»
21	Στυλ. Κολιάτσος	Ἀθήναι	»	»
22	Γεώρ. Δαμηλάντας	Μεσσηνία	»	Καλῶς
23	Γεώρ. Καρφόπουλος	Μεσσηνία	»	»
24	Ἰωάννης Εὐδῆς	Σπάρτη	»	»
25	Ν. Παρασκευόπουλος	Τρίπολις	»	»
26	Βασ. Π. Βοζίκης	Μεγαλόπ.	Φιλοσοφικ.	»

Δύο δέ, οί Κύριοι Ιωάννης Γ. Πυργής ἐξ Ἀμφίσσης καί Μενέλαος Δακούντης ἐξ Ἄνδρου ἐξετασθέντες ἔλαβον τὸν τοῦ τελειοδιδάκτου βαθμὸν, ὁ μὲν πρῶτος τῆς Φιλολογίας, ὁ δὲ δεύτερος τῶν Μαθηματικῶν. Εἰς δέ, ὁ Κύριος Δημήτριος Κεντιστός, ἐκ Στυρῶν τῆς Εὐβοίας ὀρμώμενος, ὑποστάς συμφώνως τοῖς νενομισμένοις τὰς περὶ Ἑλληνοδιδασκαλῶν ἐξετάσεις, ἔλαβε τὸ τῶν Ἑλληνοδιδασκάλων Πτυχίον.

Ἐξ δὲ τῶν μαθητῶν τοῦ Φαρμακευτικοῦ Σχολείου ἐξετασθέντες ἔλαβον τὸ τοῦ Φαρμακοποιῦ Πτυχίον, οἱ ἐξῆς.

- 1.) Παῦλος Παυλίδης, ἐκ Προύσης.
- 2.) Εὐστάθιος Σικελικός, ἐκ Κεφαλληνίας.
- 3.) Βασίλειος Ζαρητόπουλος, ἐκ Σπάρτης.
- 4.) Παναγιώτης Ταρλῆς, ἐκ Βυτίνης.
- 5.) Λεωνίδας Ζαχαρίου, ἐκ Θηβῶν.
- 6.) Πέτρος Γεωργόπουλος, ἐκ Λεωνιδίου.

Μέχρις οὗτο δημιουργηθῆ νόμος, ἡ Β. Διάταγμα κανονίζον τὴν εἰσ-αγωγὴν τῶν νέων Διδακτῶν εἰς τὰ δημόσια ἐπαγγέλματα διὰ διαγωνισμού, ἢ δι' ἄλλου μέσου, συνδέου μετὰ τῶν διοικήσεων τοῦ Κράτους τὸ Πανεπιστήμιον, τὸ ὁποῖον ἡ Κυβέρνησις συνέστησεν ὡς φροντιστήριον, οὕτως εἰπεῖν, πρὸς σχηματισμὸν Δημοσίων λειτουργῶν, παρακαλοῦμεν τὸ Β. Ἰπουργεῖον νὰ συστήσῃ θερμῶς εἰς τὰ ἀρμόδια Ἰπουργεῖα τοὺς εὐδοκίμως διανύσαντας τὰς σπουδὰς τῶν τούτους νέους, διότι κοινὸν συμφέρον εἶνε τοῦ Κράτους καὶ τῶν διὰ πολλῶν μόχθων κτησαμένων τὸ Διδακτορικὸν δίπλωμα τὸ νὰ εἰσάγονται εἰς τὰς τοῦ δημοσίου ὑπηρεσίας.

Εὐπειθέστατος,
Ὁ Πρύτανης.
Π. ἈΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Σ. Σ. Τὸ ἀνωτέρω ἔγγραφον νομιζόμεν διεκρινώθη παρὰ τοῦ Ἰπουργεῖου τῆς ἐκπαιδεύσεως εἰς τὰ ἄλλα ἀρμόδια Ἰπουργεῖα, ἵνα ὡσιν ὑπ' ὄψιν αὐτῶν οἱ ἐνδιαλαμβανόμενοι διδάκτορες καὶ λοιποί.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Τὴν 18 τ. μ. ἑωρτάσθη μεθ' ὅλης τῆς προσκίουσῆς παρατάξεως καὶ ἐγκαρδίου τῶν Ἑλλήνων ἀγαλλιᾶσεως ἡ ἐπέτειος μνήμη τοῦ ὀνόματος τῆς Α. Μ. τοῦ Σεβαστοῦ ἡμῶν Βασιλέως, τελεσθείσης τὴν πρωΐαν ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, παρόντων τῶν Α. Α. Μ. Μ. καὶ πάντων τῶν ἐν τέλει, τῆς συνήθους ἐκκλησιαστικῆς δοξολογίας. Καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην δὲν ἐλειψαν πάντες νὰ ἐπιδείξωσι τὰ αἰσθητά του σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀφοσιώσεως αὐτῶν πρὸς τὰς Α. Α. Μ. Μ. ἀνθ' ὧσιν ἀγαθῶν ἀπολαύει τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ὑπὸ τὸ θεοδοτόν σκήπτρον τοῦ ἀγαθοῦ Βασιλέως ἡμῶν καὶ Πατρὸς Ὁθωνος τοῦ Πρώτου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ, 14 7βρίου 1853.

Ἐξ ἰδιαιτέρας ἀλληλογραφίας.

... Χθὲς τὸ ἑσπέρας ἐκύρωσε τὸν πόλεμον ὁ Σουλτάνος. Τὴν 1 τοῦ Τουρκικοῦ μηνός, ἤτοι 22 7βρίου δίδεται ἡ διακήρυξις τοῦ πολέμου εἰς τὰς Δυνάμεις. Δὲν ἔχει ἐδῶ πλέον ψεύματα, τὰ πάντα ἐτελείωσαν.

Αὐτόθεν τῆ αὐτῆ ἡμερομηνία.

Προχθὲς τὸ Σάββατον, ἤτοι τῆ 12 τοῦ μηνός, ἀφῴθημαθον τὴν ἀπόρριψιν τοῦ Νικολάου, συνεκρότησαν οἱ Τούρκοι ἐν τοῖς Ἀνακτόροις μέγα Συμβούλιον, προεδρευόμενον ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου, ὅστις ἰγνωμάτευσεν ὑπὲρ τοῦ πολέμου, καὶ πάντες παρεδέχθησαν τὴν γνώμην του. Ἄμα δὲ ἐκοινοποίησε καὶ διάταγμα πρὸς τοὺς πλουσίους τῶν πιστῶν νὰ συνδράμωσιν ὑπὲρ τοῦ πολέμου δ' 150 ἑκατομμυρίων γροσίων. Τῆ ἐπαύριον, ἤτοι χθὲς Κυριακὴν συνεκροτήθη ἕτερον Συμβούλιον ἐθνικόν, ὅπερ παρεδέχθη τὴν ἀπόφασιν τοῦ Σουλτάνου περὶ τοῦ πολέμου καὶ περὶ τῆς αἰτήσεως συνδρομῆς τῶν 150 ἑκατομμυρίων. — Εἰς τὸ ῥωσικὸν γραφεῖον ἐδωκαν ὀκταήμερον προθεσμίαν, διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ, ὡς λέγεται. (Ἐνωσις.)

— Εἰς ἐν τῶν τελευταίων φύλλων τῆς ἐν Λονδίῳ ἐκδιδομένης ἐφημερίδος φιλολογίας, τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, μεγάλην δὲ διὰ τὰς ἐπὶ τῶν βιβλίων ὀρθῆς αὐτῆς κρίσεως ὑπόληψιν ἀπολαύσας, ἀνχινώσκωμεν περὶ τῶν παρ' ἡμῶν γνωστῶν πρὸ τίνος καιροῦ γενομένων δὴ ἱστορικῶν τῆς Ἑλλάδος τοῦ Θ. Κεῖτλη, τῶν ὑπὸ τοῦ Κυρίου Σπυρίδωνος Ἀντωνιάδου μεταφρασεῶν, τὴν ἐξῆς σημείωσιν, α. Τὰ συγγράμμα-

τα ταῦτα παραδίδονται εἰς τὰ κυριώτερα δημόσια Σχολεῖα, καὶ ἐπι εἰς τὰ Πανεπιστήμια ὑπὸ τῶν προπαιδευτῶν. Εἰσὶ δὲ θαυμασιῶς συναρμολογημένα καὶ πρὸς ἰδιωτικὴν διδασκαλίαν καὶ ἰδίαν μελέτην. Τὴν ὀρθὴν καὶ ἀδέκαστον κρίσιν τῆς μνησθείσης Ἐφημερίδος δημοσιεύοντες, ἐλπίζομεν ὅτι θέλουσιν ὠφελῆθαι ἐξ αὐτῆς οἱ τὴν διδασκαλίαν τῆς παρ' ἡμῶν νεολαίας ἐπιμελούμενοι, καὶ ποιήσῃ τὴν δέουσαν χρῆσιν τῶν περὶ οὗ τοῦ λόγου ἀξιολόγων συγγραμμάτων.

— Τὴν Νύκτα τῆς 17 πρὸς τὴν 18 τ. μ. συνέβησαν ἐνταῦθα ὀκτὼ ἀλλεπάλληλοι σεισμοί, ὧν ὁ πρῶτος συμβῆς περὶ τὴν 11 ὥραν διήρκησεν ἱκανὰ δεύτερα λεπτά καὶ ἦν σφοδρότερος τοῦ κατὰ τὴν 6 αὐγούστου συμβάντος· φαίνεται ὅτι εἰς τὰ ἔγκατα τοῦ πλανήτου ἡμῶν συζητεῖται μετὰ πολλῆς ζωηρότητος σπουδαῖόν τι ζήτημα, ἀγνωστον ἡμῖν τοῖς τὰ ἐπιτόλαια μόνον ἐξετάζουσι καὶ διερευνῶσι.

— Οἱ Κ. Κ. Μ. Νικολαΐδης Κρής καὶ Θ. Βραχνός προεδιβάσθησαν ἐπαξίως τῆς ἱκανότητος καὶ ἀρχαιότητος αὐτῶν ἀπὸ Β. Γ. τάξεως Ἑλληνοδιδασκαλοῖ, ὁ μὲν εἰς τὸ τῆς Βορείου ὁ δὲ εἰς τὸ τῆς Νοτίου Πλευρᾶς Ἑλλ. Σχολεῖον· ὁ δὲ Κ. Ι. Δεπασίας ἀπὸ Α. εἰς Β. μετατεθείς συγχρόνως ἀπὸ τῆς Βορείου εἰς τὸ τῆς Νοτίου Πλευρᾶς Ἑλληνικὸν Σχολεῖον. Περὶ τῶν γενομένων ἄλλων διδασκαλικῶν προβιβασμῶν ποιήσομεν λόγον εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Τὴν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συγκροτοῦσι τὸ ἔτος τοῦτο οἱ ἐξῆς Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι, ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν, ὁ Μητροπολίτης Σέρρου, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀχαΐας, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀκρνανίας καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Ἰδρας καὶ Πετσῶν.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Ἐν γένει μὲν, ἡ σπουδὴ τῆς Γεωγραφίας, καὶ ἰδίως τῆς πολιτικῆς, εἶναι ἀναπόφευκτος εἰς πάντα εὐπαιδευτὸν ἄνθρωπον, διότι δι' αὐτῆς μαθάνει τὸν πολιτισμὸν τῶν ἐθνῶν, τὴν θερησκίαν, τὰ πολιτεύματα, τὴν γλῶσσαν, τὸν πληθυσμὸν, τὰ ἔθνη, τὰ ἔθιμα, τὸ ἀπόστημα τῶν τόπων καὶ τῶν ἐπικρατειῶν ἀπ' ἀλλήλων, τὰς πολιτικὰς μεταβολὰς καὶ ὅσα ἄλλα. Ἄλλ' ἡ σπουδὴ τῆς Γεωγραφίας τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, εἶναι καὶ ἐπωφελεστάτη, ὡς συντελοῦσα πρὸς τοὺς ἄλλοις, καὶ εἰς μελέτην καὶ κατὰληψιν τῶν ἀθανάτων συγγραμμάτων τῶν προγόνων μας, πρὸς δὲ καὶ εἰς ἀνεύρεσιν τῶν ἀπολεσθέντων ἀρχαίων ὀνομάτων καὶ τοποθεσιῶν. Πρὸ πολλοῦ δ' ἐνασχολουμένη εἰς τὴν περὶ τὴν Γεωγραφίαν μελέτην, καὶ βλέπουσα πάντας εὐγενῶς ἀναμιλλομένους τίς τοῦ ἑτέρου νὰ φανῆ χρησιμώτερος εἰς τὸν ὑπὲρ παιδείας καὶ διανοητικῆς ἀναπτύξεως ἀγῶνα, δὲν ἐμέτρησα τὰς δυνάμεις μου, ἀλλὰ μιμητῆς καὶ ζηλωτῆς βουλομένη γενέσθαι τῆς ἐθνικῆς ἀρετῆς, καὶ τοιλίαν ἀδανάτως ἔχουσα, ἐτόλμησα τόλμην μεγάλην, καὶ ἐπεχείρησα τὴν σύνταξιν Γεωγραφίας τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἧτις ὅσον οὕτω ἐκδοθήσεται.

Εἰς τὴν Γεωγραφίαν αὐτὴν περιέλαθον ἄπασαν τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν χώραν, μετὰ τῶν παρακειμένων αὐτῆς νήσων, καὶ τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλληνικῶν ἀποικιῶν, μεθ' ἱκανῶν σημειώσεων, ὑπ' ὄψιν ἔχουσα τὰς ἀρχαίας πηγὰς, συμβουλευομένη καὶ κου καὶ τὰς νεωτέρας. Τὴν συντομίαν δὲ καὶ τὴν τερπνὴν μετὰ τοῦ ὠφελίμου θηρεύουσα, δὲν παρέλιπον, παρενεύρουσα, καὶ εἴτε λόγου ἀξίον μυθολογικῶν, ἱστορικῶν ἢ ὁπωςδήποτε ἐπιχωρῶν καὶ περιέργων, ἵνα μὴ ὑπάρχη ξηρῶν μόνον ὀνομάτων καὶ ὀρίων σειρῶν. Τὸ βιβλίον ἐστὶ σύντομον, ἐκ πέντε περιποπο τυπογραφικῶν φύλλων συγχείμενον καὶ φιλοκάλως εἰς ὄγδον ἐκτυπούμενον. Εἰς δ' ἐπικαλουμένη τὴν συνδρομὴν τῶν τοῦ καλοῦ καὶ λυσιτελοῦς φίλων, θέλω νομισθῆ εὐτυχῆς, ἂν ἡ ἐκδοσις αὐτοῦ φανῆ κατὰ τι ὠφέλιμος εἰς τὴν φίλν νεολαίαν.

Τιμᾶται δὲ δραχμῆς 1: 50. ΠΟΛΥΤΙΜΗ ΚΟΥΣΚΟΥΡΗ.

— Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ Κ. Κ. Συνδρομηταὶ ὅσοι δὲν ἐπλήρωσαν ἐτι, νὰ εὐαρεστηθῶσι νὰ ἐξοφλήσωσι τὴν καθυστεροῦσαν συνδρομὴν αὐτῶν, καὶ οἱ ἐπιφορτισμένοι τὴν εἰσπραξίν νὰ διευθύνωσι τὰ συναχθέντα πρὸς τὸν τυπογράφον Κ. Ι. Ἀγγελόπουλον, διότι ἡ περαιτέρω ἀναβολὴ ἐπιβαρύνει πολὺ τὰς παρούσας ἀνάγκας τῆς ἐφημερίδος ταύτης.

Ὁ Συντάκτης.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΚΑΙ ΤΥΠΟΙΣ ΙΩΑΝ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁδὸς Ἀθηνᾶς ἀριθ. 274.